

nok kan undværes. Derved spare vi nogle Embedsmænd. Det Forslag, som det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) har stillet, og som han har motiveret meget grundigt i Betænkningen, som alle Medlemmerne vistnok have set, gaar ganske vist ogsaa ud paa en Besparelse, men ingen af os er i Tvivl om, at selv om vi i Aar kunde spare Udgiften til Opretelsen af en Departementschefpost, vil den komme til næste Aar. Jeg kan heller ikke forstaa, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) ndtalte, at faa vi for mange Departementschefer, gaar Magten fra Ministeren og Lovgivningsmagten over i Departementschefernes Hænder. Magtforholdet vil ikke blive forandret, fordi vi faa en Departementschef mere i Finansministeriet. At 6 Kontorchefer skulle referere til en Departementschef, der saa igen refererer til Ministeren, anser jeg for en uheldig Ordning, og det tror jeg heller ikke, der findes noget Sidestykke til.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Tinget at stemme for Lovforslaget.

Birck: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har misforstaaet mig en Smule, naar det ærede Medlem tror, at jeg mener, at Departementscheferne faa mere Magt, fordi der bliver een til. Det tror jeg slet ikke, men jeg siger, at det, at der bliver een til, er et Tegn paa, at Departementscheferne have Magten. Det er ikke Virkningen, det er Aarsagen. Og Aarsagen til Departementschefernes Magt er igen den Omstændighed, at man har parlamentariske Ministre, der, selv om de var umaadelig dygtige Mænd, skifte saa hurtigt, at de ikke kunne faa Tid til at lære deres Embede at kende. Det vil det ærede Medlem sikkert indrømme.

Til det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) vil jeg sige, at han maa heller ikke gerne misforstaa mig. Naar jeg hævder status quo, er det ikke, fordi jeg mener, at vi ikke skulle have nye Embedsmænd, naar der fremkommer nye Opgaver, men det skal hver Gang paavises, at der er kommet nye Statsformaal, som begrunde nye Embedsmænd; og specielt maa jeg hævde, at i Aar, hvor vi have faaet et Handelsministerium med en hel Del nye Embedsmænd, og de andre Ministerier derved ere blevne befriede for en hel Del Arbejde, maa der være et eller andet Sted, hvor de Beløb, som den ærede Minister mener ere nødvendige i Anledning af Sagens Ophobning paa dette

ganske enkelte Punkt, ville kunne spares. Jeg tror, det vedblivende er rigtigt, at man, naar der ikke foreligger særlige nye Opgaver, holder paa den Regel, at status quo nogenlunde bevares, thi vi faa en saadan Mængde Embedsmænd — hele den sociale Lovgivning fører det med sig —, at det bliver farligt for Landet. Det er farligt for et Land, at den ene Del af Befolkningen bestaar af Detailhandlere, den anden Del af guld- eller sølvtressede Embedsmænd, og det synes vi i lidt for høj Grad at være ved at komme ind paa her i Danmark. Dernæst er det ogsaa økonomisk uforvarligt at gaa den Vej. Derfor vil jeg have Lov til at stemme imod Lovforslaget.

Poul Christensen: I Henhold til mine i Gaar fremsatte Udtalelser og de deri fremsatte Grunde, som jeg ikke har set afkræftede fra nogen Side, vil jeg tilraade det høje Ting at stemme imod det foreliggende Lovforslag nu ved tredie Behandling, idet det er min Overbevisning, at vi ad andre Veje kunde naa en langt bedre og billigere Ordning end den, vi have i Øjeblikket. Jeg kan ikke betragte Centraladministrationen som en Forsørgelsesanstalt, hvor saa mange som muligt skulle anbringes. Jeg er overbevist om, at hvis der blev lagt en fornuftig Arbejdsplan, og en hel Del af de offentlige og private Hverv, som Embedsmændene nu sidde inde med, blev fratagen dem, vilde der være fuldt ud tilstrækkelig Arbejdskraft oppe i den røde Bygning.

Maa jeg til den ærede Ordfører sige, at jeg skal ikke blande mig i, om dette er en tredie eller en første Behandling — det lader jeg den højtærede Formand afgøre. Den ærede Ordfører taler om, at Arbejdsstoffet deroppe er steget med 300 pCt., men jeg har haft mine Tvivl, naar jeg har set dette Tal, thi ogsaa med Hensyn til Invalidforsørgelsesfonden har Ministeriet opgivet Stigningen til 300 pCt., og jeg har ondt ved at tro det, idet jeg, som jeg gjorde opmærksom paa i Gaar, maa gaa ud fra, at de Afgørelser, der træffes med Hensyn til Krigsinvalidider, maa være i Nedgang, endog i meget høj Grad, og jeg ikke kan tro, at Fredsinvalidernes Antal skulde forøges i en saa forbavsende Grad, at det tilsammen skulde give en Stigning af 300 pCt. Naar man ser den Slags Opgivelser, faar man sine stærke Tvivl.

Den højtærede Ordfører kom med en Insinuation, som jeg ikke kan lade ligge, idet han sagde: Vi bevilge disse Embeds-